

SCHOLLAERT, Frans Victor, advocaat en katholieke staatsman (Wilslele 19 augustus 1851 - Sainte-Adresse [Frankrijk] 29 juni 1917).

F. Schollaert door A. Dånse.

Nadat hij in 1875 te Leuven in de rechten gepromoveerd was, vestigde hij zich aldaar als advocaat, maar al spoedig ging zijn aandacht steeds meer naar de politiek. Van juni 1888 tot zijn dood werd hij door het arrondissement Leuven naar de Kamer afgevaardigd, waar hij een tijdlang als voorzitter fungeerde (november 1901 - januari 1908 en november 1912 - juni 1917). In 1890 was hij medestichter van de Belgische Boerenbond. Hij was minister van Binnenlandse Zaken (1895-'99 en 1908-'10), Landbouw (1908-'10), Kunsten en Wetenschappen (1910-'11) en bovendien van 1908 tot '11 regeringsleider. In 1907 werd hij minister van Staat.

In 1897, bij de inhuldiging van het standbeeld van kon. David te Lier, werd Schollaert, met anderen, in een hulde betrokken, omdat hij zich als minister opgeworpen had tot verdediger van de Vlaamse zaak. Schollaert had vooral te maken met de vernederlandsing van het onderwijs. In 1899 beloofde hij het verslag-Mac Leod voor de vernederlandsing van de Gentse universiteit welwillend te zullen bestuderen en stuurde hij een circulaire aan de hoofdinspecteurs ter bevordering van de tweede taal in het lager onderwijs. Van meer betekenis

was zijn wetsvoorstel, ingediend in 1903, dat in het bijzonder onderwijs acht uren per week in het Nederlands voorschreef; door de meeste katholieke kamerleden verdedigd, werd het echter door de meeste flaminganten verworpen, omdat het minder ver ging dan het in 1901 ingediende wetsvoorstel-Coremans.

Hoewel Schollaert jarenlang ondervoorzitter en nadien erevoorzitter van het Davidsfonds was, is zijn betekenis als flamingant gering te noemen.

LITERATUUR: A.W. Willemsen, *De Vlaamse Beweging I van 1830 tot 1914*, in *Twintig Eeuwen Vlaanderen*, dl. 4 (1974).

JEAN-MARIE LERMYTE